

ولادت
امام حسن عسگری (ع)
مبارک باد

شنبه ۲۱ مهر ۱۴۰۳ | ۱۶ صفحه | ۱۰ هزار تومان | سال سوم | سال سوم | شماره ۶۲۰
www.hammihaonline.ir

میقاتی از موافقت حزب الله با قطعنامه ۱۷۰۱ خبر داد

محافل سیاسی منتظر تأیید رسمی خبر از سوی حزب الله لبنان

حمله به حافظان صلح

بررسی اقدام ارتش اسرائیل
علیه پایگاه نیروهای سازمان ملل در جنوب لبنان

انقلاب ادبی يك نویسنده کره‌ای

در باره هان کانگ که به هجدهمین نویسنده زن
برنده جایزه نوبل تبدیل شد

دولت‌ها و احزاب

بازخوانی تعامل و ارتباط رؤسای جمهور پس از انقلاب با گروه‌های سیاسی

رخداد
سیاست
۴

آقاتهرانی: قانون حجاب چهار پنجم مشکلات فرهنگی را حل می‌کند

سرمقاله

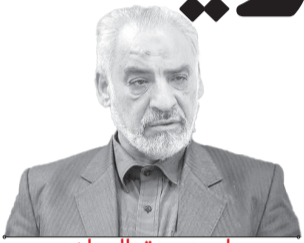
ساده‌انگاری باور نکردنی

هر جور که حساب و کتاب می‌کنیم، رفتارهای برخی از تندروها به‌ویژه در شرایط حد کنونی را نمی‌توان با معیارهای متعارف درک و حلاجی و تحلیل کرد. وضعیت ایران و تقابل آن با اسرائیل همه ما را به این نقطه رهنمون می‌کند که حداکثر توجه خودمان را به عبور از این وضعیت سوق دهیم. باید سیاست‌های کشور را در فهم متقابل با متن جامعه و خواست عمومی تنظیم کرد تا حداکثر تفاهم و همدلی جلب شود. دیدار چند روز پیش آقای رئیس‌جمهور با اعضای اصلی جبهه پایداری نیز فرصت مناسبی بود که وی این مواضع اصولی را در برابر حامیان رقیب انتخاباتی خود مطرح کند. سخنان آقای پزشکیان در این زمینه بسیار روشن بود و انتظار

می‌رفت که جناح مذکور حداقل پس از این دیدار، متوجه وضعیت خطیر ایران شود و به جای پرداختن به امور حاشیه‌ای و مسئله‌ساز به مسائلی اصلی کشور بپردازد که همان حضور و حمایت مردم است و آن را تقویت کند و افزایش دهد، نه اینکه با علم و آگاهی از اینکه چرا اجرای مصوبه مجلس در باره پوشش زنان متوقف شده است، همچنان بر سیاست نادرست و اختلاف‌انداز قبلی اصرار کنند و خواهان اجرا شوند. رئیس کمیسیون فرهنگی که از رهبران جبهه پایداری است، در میانه این وضعیت خطیر عنوان کرده که: «تصویب قانون عفاف و حجاب با ارجاع به شورای نگهبان انجام شده؛ با انتقال توسط رئیس مجلس به رئیس‌جمهور برای ابلاغ و اجرا، نهایی می‌شود. اجرای این قانون حدود چهار پنجم از مسائل فرهنگی را حل می‌کند.» واقعا باعث تأسف است. این اندازه ساده‌انگاری باورکردنی نیست؛ ولی وجود دارد. قانون حجابی که مثل قوانین زیان‌بار قبلی حتی حاضر نشدند در صحن علنی مجلس رسیدگی کنند و آن را در کمیسیون ویژه تصویب کردند و خودشان بهتر از هر کسی می‌دانند که این قانون به کلی متفاوت با متن لایحه‌ای است که از سوی حتی دولت ریئسی داده شده بود و به‌طور قطع همسویا خواست عمومی و سیاست‌های دولت پزشکیان هم نیست و نظرسنجی‌های معتبر این ادعا و رویکرد منفی مردم نسبت به این سیاست را ثابت می‌کند. متأسفانه نمایندگان برخلاف رویکرد وفاق دولت، بلافاصله پس از آمدن این دولت آن را برای اجرا نهایی کردند؛ در حالی که می‌دانند قابلیت اجرا هم ندارد و چه دلیلی بهتر از اینکه وی مدعی شده است این قانون چهار پنجم (یا همان ۸۰ درصد) مسائل فرهنگی را حل می‌کند! گویی نه اطلاعاتی از مسائل فرهنگی دارند و نه درکی دقیق از مفهوم ۸۰ درصد. اگر مسائل فرهنگی کشور با یک قانون غیرقابل اجرای کیفری حل می‌شد، چرا تاکنون چنین قانونی را تصویب نکرده بودند و اجازه دادید که اعتراضات ۱۴۰۱ شکل بگیرد؟ چرا بقیه مسائل کشور را هم با تصویب یک قانون در پشت درهای بسته حل نمی‌کنید؟ اصلا کدام قانون شما تاکنون توانسته اندکی از مسائل جامعه و مردم را حل کند؟

ارزیابی کارشناسان از گزینه‌های پیش روی تهران و واشنگتن در شرایط کنونی خاورمیانه

امکان همکاری ایران و آمریکا؟

احمد دستمالچیان
سفیر پیشین ایران در لبنان

سینا عضدی
مدرس دانشگاه جورج واشنگتن

باربارا اسلاوین
رئیس‌مجلس اندیشکده استیمسون

مایکل وحید هانا
مدیر برنامه آمریکای اندیشکده گروه بحران

حمیدرضا عزیزی
رئیس‌مجلس موسسه امور بین‌الملل و امنیت المان

تهران و واشنگتن بنا به مصالحی تعابلی به گسترش منازعه ندارند. البته انگیزه‌های ایران و آمریکا متفاوت است. ایران دلایل و انگیزه‌های خاص خودش را دارد و آمریکا هم انگیزه‌های خودش را دارد. گفت‌وگوهای مستقیم و غیرمستقیم ایران و آمریکا برای جلوگیری از توسعه تنش در منطقه از دوران ریاست جمهوری شهیدسیدابراهیم رئیسی، رئیس‌جمهور فقید ایران آغاز شده‌بود. به نظر من اکنون فرصت مناسبی است که با ایجاد ارتباط میان تهران و واشنگتن اجازه داده‌نشود کنترل از دست خارج شود. قطعاً اگر جنگ گسترده‌ای در منطقه در بگیرد نفعها منافع آمریکا، بلکه منافع ایران هم به شدت به خطر خواهد افتاد.

ریسک تقابل نظامی میان ایران و آمریکا بسیار زیاد است. در واقعه امنیتی که به دلیل حمله گروه‌های منتسب به ایران در عراق به یک پایگاه نظامی آمریکایی، سه نظامی آمریکایی کشته شدند، من در آمریکا مشاهده می‌کردم که گروه‌هایی در آمریکا به شدت تلاش می‌کردند تا دولت بایدن جواب محکم نظامی به ایران بدهد. همیشه حوادث پیش‌بینی نشده هستند که کشورها را به سمت جنگ می‌برد. مهم‌ترین اقدامی که ایران و آمریکا در شرایط کنونی می‌توانند انجام بدهند گفت‌وگو و دیالوگ است. در شرایط ایده‌آل بهتر است این گفت‌وگوها مستقیم باشند اما استمرار ارسال پیام‌ها از طریق سازمان ملل متحد و همین‌طور کشورهای واسطه در شرایط کنونی ضروری است.

دولت آمریکا به دلیل نزدیک شدن به زمان برگزاری انتخابات ریاست‌جمهوری در شرایط سختی قرار دارد و نوعی بی‌میلی در دولت وجود دارد که باعث می‌شود هیچ اقدامی انجام ندهد که بخت انتخاب کاملاً هریس را به مخاطره بیندازد. اما این بی‌میلی به معنای آن نیست که زمینه‌سازی برای دیپلماسی از همین حالا شروع نشود. حتی دونالد ترامپ هم علاقه‌ای ندارد که خاورمیانه‌ای را که در آتش می‌سوزد به ارث ببرد. در حال حاضر مشخص نیست که دولت آمریکا تا چه اندازه علاقه‌مند باشد گام‌های لازم برای پایان دادن به منازعه در خاورمیانه را بردارد. اما آن چیزی که به وضوح مشخص است تا پیش از انتخابات دولت آمریکا از برداشتن گام‌های جدی خودداری می‌کند.

بهرغم تماس‌های جاری میان ایران و آمریکا اشتباه است اگر تصور کنیم که وضعیت جاری در منطقه و پیام‌هایی که رد و بدل می‌شود به معنای فرصتی مناسب برای همکاری میان دو کشور تلقی می‌شود، بلکه در واقع ایران و آمریکا به موازات یکدیگر در حال تلاش برای اجتناب از یک جنگ فراگیر منطقه‌ای هستند. از جانب ایران این امید وجود دارد که دولت بایدن بتواند اسرائیل را مهار کند و از طرف دیگر ایالات متحده به دنبال این است که این پیام را به ایران برساند که تهران و متحدان منطقه‌ای‌اش تنش‌ها را کاهش دهند و فشار بیشتری برای عملیات تلافی جویانه بیشتر وارد نکنند.

در طرف ایرانی هم با در نظر گرفتن موقعیتی که متحدان ایران و به‌خصوص حزب‌الله در آن قرار گرفته‌اند، به شکلی است که ابراز تمایل به دیپلماسی تعبیر به ضعف می‌شود و به همین دلیل ایران هم تا جایی که من مشاهده کرده‌ام، پیام‌های خود را به طرف غربی در قالب هشدار ارائه می‌دهد و نه در قالب آمادگی برای تعامل. ایران به صورت علنی بیان می‌کند که اگر دشمن جنگ به ایران گسترش پیدا کند، ایران به شکل گسترده‌ای به آن پاسخ خواهد داد. به نظر من الان دو طرف برای تغییر خطوط قرمز و ترسیم خطوط قرمز جدید در حال تلاش هستند. به همین دلیل مادامی که چنین فرآیندی در جریان است، فکر نمی‌کنم چشم‌انداز واقعی برای کاهش تنش وجود داشته‌باشد.

بیستم مهر ماه روز بزرگداشت حافظ در حالی گذشت که پیشروی متروی شیراز تا نزدیکی حافظیه نگرانی اهالی فرهنگ را برانگیخته است

گزارش فرهنگ
۱۴-۱۵

روزگار نیست که ما را ننگر دارد

نگار: رضا قادری/ایرنا